

PUHEKUORO	Retkiä miehen kekseliään, runoneito sa kerro! Kansat, kaupungit monet nähdä hän sai. Tavat oppi, sai tuta tuskaa mont' ulapoilla, kun eest' oman hengen taisteli. Noistapa meille Zeun tytär taivahinen tarinois'. Vaan kera vuosien vyöryvien jopa aika, se joutui, kodin, lthakan oli jälleen saava hän nähdä. Mutt' ei ohi vaarat olleet ees siellä.
PUHEKUORO	Rantatörmään heljään hietikkoon heti laiva jo veettiin maihin. Oli saari tuo Kirken kauneimman mahtavan merisyöverin noidan. Rantaan riensi säihkyen koruineen kera neitosten palvelijaiden.
PUHEKUORO	Sointuvain seireenein lumolaulupa näin heidät kietoo. Hädin tuskin riittää neuvokkuus tuon kapteenin järkensä äänen. Vahal' korvasi sulje, mastoon kiinni köysin sä käy. Jo karahdat vieraaseen rantaan. Julmuus hurjimman kykloopin Polyphenoon, mitä kauheaa voi saada aikaan.
PUHEKUORO	Zeus paiskasi salamansa kohti laivaa joka kääntyi kallelleen. Myrsky riepotti sankarimme armoilleen, kunnes vaipui laivansa alle veen. Kuin ihmeen kaupalla vaara vältettiin, ja keulan kappaleilla rantaan karahdettiin.
KAIKKI	Ihana meri on vaarallisin nähdä. se herättää tulevien seikkailujen janon. Mitä on tapahtunut sadussa, on tapahtuva minullekin.